

Arrest

nr. 179 354 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 mei 2016 werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Zweden, alwaar verzoeker een asielaanvraag had ingediend.

1.3. Op 16 juni 2016 oordeelde de dienst voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat verzoeker meer dan 18 jaar oud was, zodat de plaatsing onder de hoede van de dienst voogdij komt te vervallen.

1.4. Op 21 juni 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse asielinstanties, die op 28 juni 2016 de verantwoordelijkheid aanvaardden, in toepassing van artikel 18.1 (b) van de verordening

604/2013 het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 26 juli 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, vroeg op 17.05.2016 asiel in België. Wat zijn reis- en identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene een Zweedse vluchtelingenkaart ('LMA-kort') voor, geldig tot mei 2016.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.06.2015 asiel vroeg in Zweden.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 31.05.1999, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 06.06.2016 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid (Neder-over-Heembeek) een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd met redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten dat de betrokkene op 06.06.2016 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 24,4 jaar een minimum leeftijd was. De geboortedatum van de betrokkene werd dienovereenkomstig door de Belgische autoriteiten aangepast en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.

De betrokkene werd gehoord op 29.06.2016 en verklaarde dat hij Somalië in februari 2015 verliet om met het via Soedan naar Libië te reizen. Hij verklaarde 2,5 maand in Tripoli te zijn verbleven om vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. De betrokkene verklaarde enkele dagen op het eiland Sardinië te hebben doorgebracht om vervolgens via Denemarken naar Zweden door te reizen om daar op 02.06.2015 aan te komen. In Zweden diende de betrokkene op diezelfde datum een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat hij er tijdens zijn asielprocedure bij een Zweedse familie in Nörrköping verbleef. De betrokkene gaf aan dat zijn asielaanvraag in Zweden werd afgewezen en hij ook in beroep een negatieve beslissing kreeg. De betrokkene verklaarde dat hij werd opgedragen naar Somalië terug te keren, maar dat hij vluchtte om in april 2016 via Duitsland naar België te reizen en daar op 12.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 17.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 21.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties die op 28.06.2016 instemden met ons verzoek en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze in Zweden na zijn negatieve beslissing dreigden hem terug naar Somalië te sturen. Hij gaf aan dat hij zei dat hij homoseksueel was, maar dat de Zweedse instanties zegden dat hij loog en enkel een verblijfsvergunning wilde krijgen in Zweden. De betrokkene verklaarde dat hij na zijn beroep te horen kreeg dat hij zich moest voorbereiden op een terugkeer naar Somalië, maar dat hij naar België vluchtte. Hij verklaarde dat er vrienden van hem in België zijn en hij gehoord had dat het een goed land is. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Zweden, omdat ze hem naar eigen zeggen zullen uitwijzen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons bovendien geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene op 02.06.2015 in Denemarken ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Middels een tussenkost van zijn advocaat d.d. 18.07.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Zweden en zijn asielaanvraag - conform artikel 17 van Verordening 604/2013 - in België te behandelen. De betrokkene verklaarde middels deze tussenkost een zeer traumatische geschiedenis en psychische kwetsbaarheid te hebben. Hij verklaarde dat hij werd gevolgd door een pedagoge in het OOC Steenokkerzeel en momenteel gevolgd te worden door een psychologe van Ulysse. De betrokkene maakte daarbij een attest van zowel de voormelde pedagoge als psycholoog voor.

In het attest van de pedagoge wordt vermeld dat betrokkene van 24.05.2016 tot 07.07.2016 in psychologische begeleiding was en een traumatische geschiedenis heeft in zijn land van herkomst, evenals een traumatische reis naar België achter de rug heeft. In het attest wordt gesteld dat betrokkene tot op heden een psychische kwetsbaarheid vertoont, inclusief diverse klachten die veroorzaakt kunnen worden door post traumatische stress.

Wat zijn verblijf in Zweden betreft, wordt gesteld dat er tijdens zijn interview bij de immigratiedienst vragen werden gesteld over zijn seksuele geaardheid die voor hem erg pijnlijk waren. Zoals de betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 29.06.2016 reeds te kennen gaf, raakte het feit dat zijn seksuele geaardheid niet geloofd zou zijn hem diep, wat zou geresulteerd hebben in nog meer psychisch lijden en suïcidedachten. Bovendien zou de gedachte aan een terugkeer naar Zweden betrokkene zeer angstig en verdrietig maken en veel spanning veroorzaken. In het attest wordt gesteld dat het abrupt stopzetten van de psychotherapie waarnaar hij werd doorverwezen opnieuw voor een breuk en nog verhoogde psychische kwetsbaarheid zorgen.

In het attest van de psychologe, waar betrokkene tot op heden in behandeling zou zijn, wordt gesteld dat betrokkene zich in een toestand van psychisch lijden bevindt, veroorzaakt door psychisch geweld voor zijn aankomst in Europa en door moreel geweld in Zweden. Meer bepaald wordt gesteld dat de seksuele geaardheid van de betrokkene in Zweden herhaaldelijk niet geloofd werd. In het attest wordt bijgevolg gesteld dat de begeleiding die betrokkene volgt noodzakelijk is met het oog op zijn psychische kwetsbaarheid en zijn suïcidale gedachten.

Wat de argumenten van de betrokkene betreft voor het invoeren van artikel 17 van Verordening 604/2013, meer bepaald zijn psychische kwetsbaarheid ten gevolge van vermeende moreel geweld inzake zijn seksuele geaardheid door de Zweedse immigratiediensten, merken we vooreerst op dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om deze beweringen te staven. Aangezien de betrokkene zich bovendien in algemeen vage bewoordingen uitdrukt wat deze vermeende feiten betreft, is er volgens ons geen aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten daden stelden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bovendien wensen we er op te wijzen dat in het rapport over Zweden van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (George Joseph, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 05.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt uitdrukkelijk gesteld dat er voor bepaalde groepen van kwetsbare asielzoekers speciale voorzieningen worden getroffen. Zo wordt gesteld dat het Migratie Agentschap zogenaamde 'training courses' ontwikkelde en instructies uitvaardigde voor caseworkers specifiek met betrekking tot personen die asiel vragen op basis van LGBTI gronden (pagina 30, §2). Bovendien wordt in het rapport met betrekking tot getraumatiseerde personen uitdrukkelijk gesteld dat: 'all asylum seekers are offered health screening and at least 50% take advantage of this. This is particularly important in relation to survivors of torture and traumatised persons' (pagina 30, §4).

Aangezien de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 29.06.2016 verklaarde geen andere gezondheidsproblemen te ervaren, menen we te mogen besluiten dat er geen redenen betreffende zijn gezondheid zijn die een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We wijzen er dan ook op dat het voormelde AIDA-rapport vermeldt dat met betrekking tot de opvang van LGBTIpersonen rekening wordt gehouden met hun specifieke noden: 'The special needs of LGBTI persons are currently being addressed more seriously in the context of housing. The Swedish Association for Gays and Lesbians (RFSL) has successfully lobbied for LGBTI persons' interests and more effort is being made to find suitable solutions, which sometimes can consist in living in student-like corridor facilities' (pagina 41, §7).

We wijzen er bovendien op dat Zweden de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Zweedse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Zweden onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Zoals vermeld, kent Zweden bovendien onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zweden die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande bezwaar te hebben tegen een overdracht omdat de Zweedse autoriteiten hem naar eigen zeggen zullen uitwijzen naar Somalië.

Wat zijn vrees inzake een mogelijke repatriëring van Zweden naar Somalië betreft, wensen we er vooreerst op te wijzen dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zweden kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Daarnaast merken we op dat de Zweedse instanties op 28.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Zweden bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Zweedse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Zweden en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het enig middel toe als volgt:

"Aangezien, eerste onderdeel, het passend is dat België het verzoek van de heer A. A. om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Zweden, van schending van artikel 3 EVRM;

Het past te benadrukken dat verzoeker een zeer traumatische geschiedenis en een psychische kwetsbaarheid heeft;

Dat hij gevolgd werd door een Pedagoge in het OOC Steenokkerzeel en nu wordt gevoigd door een Psychologe van ULYSSE die duidelijk aangeeft dat: "Nous avons convenu de la nécessité de sa prise en charge dans notre service au vu de la fragilité de son état psychique et de ses pensées suicidaires" (zie stuk 3)

Dat het onbetwistbaar is dat de heer A. A. ernstige medische problemen heeft die het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar Zweden;

Dat tegenpartij geen enkele garantie gevraagd heeft aan de Zweedse instanties met betrekking tót de psychische hulp die verzoeker nodig heeft en dit terwijl DVZ in haar beslissing zelf aangeeft dat het stopzetten van de psychothérapie opnieuw voor een breuk en nog verhoogde psychische kwetsbaarheid zou zorgen;

Dat in het attest van de psychologe, waar verzoeker in behandeling is, wordt gesteld dat hij zich in een toestand van psychisch lijden bevindt, veroorzaakt door psychisch geweld voor zijn aankomst in Europa en door moreel geweld in Zweden. Ook wordt onderstrepen dat de begeleiding die de heer A. A. volgt noodzakelijk is met het oog op zijn psychische kwetsbaarheid en zij suïcidale gedachten;

Dat een terugkeer naar Zweden dramatische gevolgen zou hebben voor mijn cliënt;

Dat dit standpunt bewezen wordt door de verschillende medische attesten die U in bijlage zult treffen;

Voor het overige bepaalt het nieuwe artikel 3.2 van de Verordening Dublin III:

Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Deze bepaling weerspiegelt de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (N.S., C-411/10) volgens de welke:

«80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. [...]

83. De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. [...]

86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

»

In hetzelfde arrest bevestigt het EHvJ dat het tevens aan de asielinstanties behoort om informatie te verzamelen omtrent het asielbeleid in de andere landen van de EU.

« 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. »

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Zweden blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tót het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de verhoogde psychische Kwetsbaarheid van verzoeker moet worden vastgesteld dat België het verzoek van verzoeker om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 töt vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;

Aangezien, tweede onderdeel, de motivering niet adequaat is nu tegenpartij aangeeft dat haar beslissing steunt op het AIDA rapport: Asylum Database — National Country — GERMANY

Dat tegenpartij aangeeft dat Zweden verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de heer A. A.;

Dat tegenpartij haar beslissing dus niet adequaat motiveert;

Dat tegenpartij ook aangeeft dat de heer A. A. een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken terwijl hij in Zweden een asielaanvraag heeft ingediend;

Dat tegenpartij ook niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dan verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de beslissing die aangeeft dat hij 24.4 jaar oud is.

Dat het past de bestreden beslissing te vernietigen;”

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de

onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-III Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de Dublinoverdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de behandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM, en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoeker toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij de thans bestreden Dublinoverdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden behandeling.

In concreto voert verzoeker aan dat hij een kwetsbaar psychologisch profiel heeft. Hij verwijst daartoe naar attesten van een pedagoge van het 'OOC Steenokkerzeel' en een psychologe van het gezondheidscentrum 'Ulysse'. Hij betoogt dat geen garanties werden gevraagd aan Zweden met betrekking tot de psychische hulp die verzoeker nodig heeft. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich in wezen beperkt tot hypothetische beweringen. Hij verwijst in het algemeen naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris na een grondig en zorgvuldig onderzoek aan de hand van concrete elementen heeft geoordeeld dat er geen bezwaren zijn voor een overdracht van verzoeker naar de bevoegde lidstaat, Zweden. Verzoeker maakt niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk dat er in zijn hoofd een reëel risico is om slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar recente verslagen, waaruit blijkt dat aan getraumatiseerde personen in Zweden een medisch onderzoek wordt geboden en dat 50% van de asielzoekers hiervan gebruik maakt. Met de algemene kritiek dat geen garanties werden gevraagd met betrekking tot de psychische hulp die verzoeker nodig zou hebben, weerlegt verzoeker niet dat hij in Zweden beroep kan doen op de noodzakelijke psychische of medische hulp. Verder werd vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot de voorgehouden psychische kwetsbaarheid en het moreel geweld omwille van zijn seksuele geaardheid geen enkel concreet element heeft aangereikt om zijn beweringen te staven. Verzoeker beperkt zich in wezen tot algemene verklaringen waar hij stelt dat een terugkeer naar Zweden dramatische gevolgen voor hem zou hebben. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens zijn verblijf in Zweden het slachtoffer is geworden van een behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM, noch dat hij daar geen beroep kon doen op opvangmogelijkheden. Uit het interview blijkt dat de enige reden die verzoeker opgaf om niet terug te willen keren naar Zweden, ligt in het feit dat zijn asielaanvraag aldaar werd afgewezen, zodat hij vreest naar Somalië te worden uitgewezen. Gevraagd naar de redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zou rechtvaardigen, antwoordde verzoeker: *"Na mijn negatieve beslissing in Zweden, dreigden ze mij terug te sturen naar Somalië. Ik zei dat ik homoseksueel was. Ze zeiden dat ik loog en enkel een verblijfsvergunning wilde in Zweden. Ik ben in beroep gegaan en kreeg voor de 2e maal negatief. Ze zeiden dat ik me moest voorbereiden voor terugkeer en een luchthaven mocht kiezen in Somalië. Daarom ben ik gevlucht."*

Het loutere feit dat de Zweedse autoriteiten geen geloof hebben gehecht aan verzoekers asielrelaas volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken. Daarbij moet er ook op worden gewezen dat Zweden onafhankelijke beroepsinstanties kent zodat aangenomen moet worden dat de asielaanvraag van de verzoekende partij op gedegen wijze werd behandeld en beoordeeld.

Met de verwijzing naar het feit dat verzoeker ten aanzien van de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij een niet schorsend beroep heeft aangetekend bij de Raad van State, toont hij nog niet aan dat ten onrechte werd bepaald dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan, doch geconcludeerd heeft dat de verzoekende partij *"niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling dat negatieve beslissingen en het opdragen teug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*, dat Zweden *"asielaanvragen aan een individueel onderzoek [onderwerpt] en net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming [toekent] aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden"*, dat Zweden het vluchtelingenverdrag ondertekende en partij is bij het EVRM, zodat *"(e)r moet (...) van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt"* en dat de verzoekende partij *"in het kader van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*.

De bestreden beslissing is op dit punt dan ook afdoende gemotiveerd.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat “(d)e loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven (...) geen grond (kunnen) zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013”. Het volgen van de keuze van de verzoekende partij met betrekking tot het land waar zij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Dublin III-verordening worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel betoogt dat in de bestreden beslissing werd verwezen naar een AIDA-rapport met betrekking tot Duitsland, terwijl verzoeker wordt overgedragen naar Zweden, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk de situatie in Zweden heeft nagegaan. Het enkele feit dat ten onrechte wordt verwezen naar een AIDA-rapport betreffende Duitsland doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen slechte behandelingen of systematisch falen van de asielinstanties in Zweden aannemelijk maakt. Op geen enkele wijze blijkt dat de foutieve verwijzing naar een AIDA-rapport met betrekking tot Duitsland de motieven van de bestreden beslissing aantasten of alsnog van aard zouden zijn aan te tonen dat verzoeker wel degelijk een slechte behandeling en dat verzoekers beweringen met betrekking tot Zweden enige grond zouden hebben.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT